

ANDREJ KISKA

IKAR

DVADSAŤ
DNÍ
NA
PREŽITIE

Prezident

Tento príbeh je fiktívny. Slovensko je skutočné.

Text © 2021 by Andrej Kiska
Jacket design © 2021 by Diana Delevová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8092-2

Kapitola 1

**nedeľa 15. júna 2014, 12.00,
Reduta, Bratislava**

„Sľubujem na svoju česť a svedomie vernosť Slovenskej republike. Budem dbať o blaho slovenského národa, národnostných menšín a etnických skupín žijúcich v Slovenskej republike. Svoje povinnosti budem vykonávať v záujme občanov a zachovávať i obhajovať ústavu a ostatné zákony.“

Patrik prečítal svoj sľub s pokojom. Aspoň navonok tak pôsobil. Nikdy nebol zvlášť dobrým rečníkom, ale už si počas kampane na veľa vecí zvykol. Aj na prejavy pred kamerami, aj pred stovkami ľudí. A keď čítal sľub, vedel, že je to jedna z ľahších častí tohto dňa.

Sľub skladal predsedovi Ústavného súdu. Príjemný človek s obočím hustým ako Brežnev, ktorý bol napriek svojim skoro sedemdesiatim rokom vždy v dobrej kondícii. Na príliš tesnom obleku sa mu vrch saka odchyľoval od hrude. Ako vždy bol nedbanlivo oholený. Časť chlpov spod košeľ mu prerástla aj na krk a zatočené štinca vlasov nad každým uchom zúfalo volali po zásahu holiča. Sálalo však z neho niečo, čo Patrik nazýval vôňa chlapa. Človeka, s ktorým sa nemusí vo všetkom súhlasiť, ale jeho činy sa dajú pochopiť a jeho slovo bude platiť.

„Sľubujem,“ ukončil Patrik svoj prejav, podal predsedovi ruku a sadol si na ťažkú neforemnú stoličku, aby

podpísal sľub, ktorý práve zložil. Trochu s napätím, či sa nestane neprijemná situácia ako prezidentke pred ním, keď pero po napísaní prvého písmena odmietlo poslušnosť. Zmätok v zháňaní náhradného pera sledovaný celým národom ostal navždy vrytý vo vtípoch o prezidentke a o jej pere. Patrikova obava sa však nenaplnila. Hrubé, neforemné, drahé plniace pero písalo bez problémov.

Čmáranica pod sľubom ani nepripomínala jeho zvyčajný podpis. Vedel, že kamery snímajú jeho ruku, a preto sa ho snažil spraviť čím väčší. Za neúhladne napísané meno by sa na základnej škole možno nehanbil, ale teraz mu jeho dielo pripadalo nedôstojné. No čo už, povedal si a usmial sa.

V sále zaznel potlesk. Zo začiatku trochu mdlý, nenápadný, nesmelý. Vychádzal niekde zo zadných radov. Vedel, že tlieškajú priatelia, ktorých pozval na inauguráciu. Usadili ich celkom dozadu, akoby boli len komparzom na doplnenie sály. Netušili, či môžu tlieškať alebo nie, či je to ten správny okamih, a tak to vyskúšali. Zvyšok sály sa k nim zo slušnosti pridal.

Patrik sa zahľadel na koniec sály, uklonil sa a sadol si vedľa predsedu Ústavného súdu. Vedel, že teraz príde moment, na ktorý sa najviac čaká. A z ktorého má najväčšie obavy. Inauguračný prejav.

Z obsahu nemal strach. Prípravou strávili spolu s poradcami skoro dva týždne. Vedel, že sa nájdu kritici, ktorým bude niečo chýbať alebo im budú prekážať názory na napätie medzi Ruskom a Ukrajinou. Kritizovať ho budú aj tí, ktorí sa nestotožňujú s jeho pohľadom na to, v akom stave je Slovensko a vlastne celý svet. Na to si už zvykol.

Bál sa tepla. Nadmerné potenie bolo odmalička súčasťou jeho života. Často jeho najväčším nepriateľom. Spote-

né dlane, mokrý chrbát, prepotené košele či kvapky stekajúce z nosa mu vedeli z príjemných slávnostných chvíľ spraviť okamihy, na ktoré nerád spomínal alebo sa za ne hanbil. „Genetika,“ často počúval od svojho otca, ktorý mal rovnaký problém. Pri boji s teplom vyskúšal už všetko. Od špeciálnych náteľníkov z vlny z lám z Južnej Ameriky až po najnovší technologický hit v podobe elektronického chladiaceho náramku na zápästie. Nefungovalo nič. Najviac sa mu páčil nápad s ventilátormi pod špeciálne ušitým sakom, ale keď na videu videl chlapíkov, ktorí v takom obleku vyzerali ako nadutý balón, vzdal to.

Ostala mu jediná zbraň. Skôr obrana. Či nástroj na elimináciu škôd. Vreckovka. Pri prejavoch mal vždy aspoň dve. Prvú ťahal z pravého vrecka nohavíc. Keď ju utieraním potu premočil, takticky si vytiahol z ľavého vrecka nohavíc druhú. A nenápadne zrýchľoval prejav, ktorý sa vinou potu stekajúceho do očí zlieval na papier do jedného ťažko čitateľného dokumentu.

„Pán prezident, chcem vás požiadať o váš inauguračný prejav,“ povedal predseda parlamentu a uvoľnil rečnícky pult. Patrik zaujal jeho miesto, otvoril prejav, ktorý tam mal už položený v hrubých modrých doskách, a usmial sa. Po rokoch pôsobenia predošlej prezidentky, panovačnej a večne uhundranej ľadovej kráľovnej, bol úsmev niečo, čo ľudia neočakávali.

Zaplnená sála sa mierne zamrvila. Tí, ktorí boli teplom a dovtedy nudným programom mierne omámení, sa vystrelili na svojich stoličkách a čakali, čo zaznie z úst nového prezidenta.

Patrik sa pozrel do sály. Hľadal oči opory. Pri svojich vystúpeniach sa vždy snažil nájsť takéto oči. Upokojovali ho, povzbudzovali v prejave, dávali mu pocit, že jeho vety majú význam. Vedel, že ich potrebuje nájsť v sále naľavo,

v strede aj napravo, aby sa vždy mohol prihovárať inej časti publika.

Naľavo to bolo ľahké. Jeho dcéra Dominika bola neprehliadnuteľná. So svojou skoro stoosemdesiatcentimetrovou výškou a vlasmi vyčesanými dohora v žiarivom mixe červenej a hnedej farby tvorila dominantu druhého radu. Usmievala sa ako vždy očami.

V strede sa zachytil o pani Javorovú. Osemdesiatročná pani bola preňho malým Budhom. Desiatky rokov života zasvätených pomoci deťom s rakovinou ani manžel umierajúci na parkinsona nič nezmenili na jej presvedčení, že byť na tomto svete je boží dar a za každý deň treba byť vďačný. Aj dnes tam sedela, útla, s hlbokými modrými očami, so striebornou hrivou vlasov, a vyžarovala presne to, čo Patrik potreboval. Pokoj.

Napravo nevidel nikoho, o koho by sa mohol oprieť. Premiér, ministri, poslanci vládnej strany, ktorí na inauguráciu prišli s veľkou nechufou. Len preto, aby ich neskritizovali médiá. Najväčšie opovrhnutie prezidentom vyžaroval minister obrany. Obzeral sa dookola a z času na čas si vytiahol mobilný telefón, aby niekomu niečo napísal alebo si niečo pozrel. Keď sála po podpise sľubu tleskala, ani sa nenamáhal, aby aspoň symbolicky dvakrát spojil dlane.

Premiér Varga sa k potlesku prinútil. Prezidenta nenávidel najviac, ale vedel, že kamery budú striehnuť na každý jeho pohyb, na každý záchvev na jeho tvári. Sľub sledoval s mierne ironickým úškrnom. Najradšej by bol vyskočil a celej krajine vykričal, že toto všetko je podvod. Podvod spískaný proti nemu. Človeku, ktorý už dvadsať rokov nerobí nič iné, len sa prehrabuje v tomto Augiášovom chlieve a očisťuje túto krajinu. On mal byť ten, kto dnes skladá ten sľub. On mal byť prezidentom. Toto mal byť jeho deň.

Celkom napravo si Patrik všimol mladého muža. Jeho vážnosť bola blízko smútku. Aj kravatu mal tmavú, skoro čiernu. Vyžarovalo z neho niečo, čo Patrik nevedel pochopiť. Zdalo sa, že sa za ľudí okolo seba hanbí. Hornú časť tela naklonil smerom k prezidentovi, akoby mu chcel niečo povedať. Niečo nesmierne dôležité. Osobné. Ako človek na spovedi, ktorý sa zveruje so svojimi hriechmi a hľadá pochopenie a odpustenie. Patrik vedel, že už má tretí pár očí, a uložil si do hlavy, že s týmto chlapíkom sa musí pohovárať. Netušil, že neznámy bude pri ňom v rozhodujúcom momente života.

Zopár ľudí sa ovievalo papierovým programom inaugurácie. Ak je niekomu v sále teplo už teraz, som zvedavý, ako budem vyzeráť po mojom polhodinovom prejave, pomyslel si prezident, vytiahol vreckovku a nachystal si ju do ľavej ruky. Maskérku, ktorá ho na vystúpenie pripravovala, upozornil, že sa bude výrazne potiť, a tak mu tvár pokryla hrubou vrstvou mejkapu. Vedel však, že to je len dočasné riešenie. Najskôr bude cítiť pot na chrbte, malé horúce potôčky. Potom na čele a nose. A nakoniec ho bude mať aj v očiach.

„Je to tvoj deň, už si to,“ pripomenul si slová Dominiky, ktorá ho silno stisla predtým, ako si šla sadnúť do sály. „Len sa sústreď na to, čo hovoríš, veď to je super! Presne to dnes ľudia potrebujú počuť.“

Ešte raz sa usmial, zhlboka sa nadýchol a začal. Zrak mu padol na poznámku, ktorú si rukou dopísal pri príprave prejavu na každú druhú stranu: Sústreď sa na obsah! Hneď do prvej časti prejavu vložil slová, o ktorých vedel, že mu dodajú istotu: „Nebojte sa snívať. Nebojte sa vyskúšať meniť veci okolo seba. Možno sa sny nenaplnia a nič veľké sa napokon nezmení, no vy budete spokojní, že ste to vyskúšali. Že ste neostali v kúte a zabojovali ste. Že váš život má zmysel.“

Pri čítaní pasáže, ktorú písal asi pred týždňom v noci, po návrate z cintorína, keď bol odniesť kvety na hrob svojej manželky, Patrik pocítil vnútornú energiu. Niečo ako fluidum ľudí, ktorí ho zrazu imaginárne obklopili a dávali mu pocítiť, že sú s ním. Ľudia, ktorí už neboli na tomto svete, ale ktorých cítil vždy, keď zažíval emočne vypätý okamih. Manželka, otec, babka, ktorá ho vychovávala, decká z jeho charity, ktoré zomreli na rakovinu. Stáli za ním a vedľa neho.

„A vyjadrujem hlboký rešpekt ľuďom, ktorí volili môjho protikandidáta, predsedu vlády.“ Pozrel sa na premiéra, ktorý sedel v prvom rade a sklenený pohľad upieral na neurčitý bod na zemi. Patrik nevedel, čo sa deje v jeho hlave. Dúfal, že ho počúva a rozumie signálom, ktoré mu vysieľa. Netušil, že je to presne naopak.

Týždeň predtým prišiel Patrikovi anonym poštou. „Pre každú sviňu sa varí voda. Dostali sme aj iných, väčších frajerov.“ Posledný rok dostával čoraz viac a viac anonymných listov s nadávkami a vyhrážkami, väčšinou písaných rukou. Všetky bez zaváhania zahadzoval do koša, no tento kancelársky vzorne pripravený list si odložil. Do budúcich mesiacov cítil zlovestné príznaky. Variaca sa voda so sviňou patrila do obľúbeného žargónu Norberta, Vargovho hovorca.

„... kde slušnosť a morálka nie sú len slovami, ale skutočnými hodnotami spoločnosti. Takému Slovensku chcem pomáhať.“ Prezident ukončil svoj prejav a v sále zaznel búrlivý potlesk. Ľudia začali vstávať. Najskôr zadné rady, potom celá ľavá časť. Pravá časť aj s premiérom ostali sedieť. Zo slušnosti tleskali, ale čakali, kedy sa skončí toto trápne divadlo. Premiér zdvihol pohľad z neurčita a pozrel sa na prezidenta. Oči sa im stretli. Ani jeden neodvrátil pohľad.

Atmosféra v sále začala pripomínať koncert. Hluk potlesku rástol ako blížiac sa lavína, no premiér ani prezident to nevnímali. Videli len svojho soka. Obaja zhlboka dýchali, akoby sa ich súboj mal začať už o pár sekúnd. Prvý sklopil zrak premiér. Mal už toho dosť a chcel vypadnúť z toho cirkusu, kde všetci tleskajú šašovi.

Patrik sa pozrel do sály a zase sa usmial. Až teraz si všimol vreckovku, ktorú počas prejavu položil bokom pod pult. Nepoužitú ju vložil späť do vrečka. Keby každý prejav takto dopadol, povzdychol si. Zajtra si to môžem v Rakúsku vyskúšať znova. Zajtra sa to začne.

Kapitola 2

**nedeľa 15. júna 2014, 19.00,
Bratislavský hrad**

Inauguračný deň bol nekonečný. Vojenská prehliadka. Peší presun do Dómu svätého Martina. Obed v prezidentskej záhrade so seniormi, deťmi z detských domovov a s bezdomovcami. Stretnutie s najbližšou rodinou v paláci. Večerná recepcia na Hrade to zaklincovala.

Patrik si pripadal ako maratónsky bežec, ktorému po dosiahnutí cieľa prikážu dať si ešte desať kilometrov.

Na oslavu na Hrad prišlo asi tristo ľudí. Masa. Aspoň Patrik mal ten pocit, keď ho vyzvali na prejav na malom improvizovanom pódiu v spoločenskej sále a porozhliadol sa okolo seba. Stihol sa osprchovať a tretíkrát za deň vymeniť košeľu s kravatou, a tak pôsobil čerstvým dojmom. Nevedel však už zo seba dostať ucelenú vetu. Okolo pódia sa tesnili hlavne hostia, ktorí neboli na samotnom akte inaugurácie. A tí, ktorí túžili byť vždy a všade. V prvom rade, vo svetle reflektorov.

Patrik pristúpil k mikrofónu a zmohol sa na tri vety. „Ďakujem, že ste prišli. Dnes už som hovoril dosť. Krásny večer.“

Zbehol z pódia a kráčal za šéfom protokolu, pánom Závodským, ktorý mu spolu s ochrankármí kliesnil cestu davom do rohu sály.

Pán Závodský bol neprehliadnuteľný. Skoro dva metre výšky a vyše stodvadsať kilogramov živej váhy doplnenej výraznou dokonale guľatou hlavou bez jediného vlasu. Kráčal sálou ako svietiaci reflektor. Na inauguráciu si dal ušiť nový oblek. Bolo mu ľúto míňať peniaze na módnny salón, ale na jeho rozmery už konfekčné veľkosti neexistovali. Užíval si aspoň pocit rozprávkového princa, keď okolo neho pobehovali dve mladé dievčatá, prikladali mu na telo rôzne látky a snažili sa doladiť ich k farbe očí. A k neprirodzene hnedej farbe pleti, ktorú spôsobil jarný pobyt pána Závodského v Thajsku a pravidelná návšteva v soláriu.

V rohu sály prezidenta čakal šéf zahraničnej politiky Janko aj s dvoma pracovníkmi. Patrik podišiel k nemu, ešte obrátený chrbtom k sále si vzal z malého stolíka pohár s perlivou minerálkou a schuti sa napil. Vôbec sa mu nechcelo otočiť naspäť do sály. Vedel, čo ho bude čakať. Desiatky ľudí pripravených prehodiť pár slov s prezidentom, zablahoželať a fotiť sa.

Pár metrov napravo od neho boli dvere, malé, úzke. Keď v sále nik nebol, čašníci ich používali ako skratku do kuchyne. Patrik sa s ochrankármi dohodol, že budú jeho únikovým východom. Keď už toho bude mať absolútne plné zuby, tieto dvere budú jeho cestou k oslobodeniu. Niekde v pozadí mozgu sa mu zjavila iskierka nádeje, ako ukončiť celodenný maratón. „Uteč hneď. Teraz, teraz, teraz!“

Patrik odolal pokušeniu, dopil pohár a obrátil sa smerom do sály. Obavy sa naplnili. Za jeho chrbtom sa medzičasom sformoval had ľudí dlhý asi päťdesiat metrov. Kľukatil sa zaplnenou sálou a vytvoril skoro nepriechodný špalier, ktorým sa každý, kto chcel prejsť z jednej strany na druhú, musel prebiť ako pri vláčikovom tanci na svadbe.

Janko ho psychicky pripravil, čo sa bude diať. Šupiny hada sa trblietali náušnicami, šerpami, národnými kroj-

mi a pohármi sektu. Ako sa had vlnil, každá šupina vydávala svoj vlastný zvuk. Angličtina sa miešala s ruštinou, francúzštinou, šarištinou aj so spisovnou slovenčinou. Veľvyslanci. Pracovníci ministerstiev. Župani, primátori. Neziskovky, sudcovia, podnikatelia, riaditelia nadnárodných firiem.

Keď sa prezident otočil do sály, dav na chvíľu ustrnul a stíchol. Za okamih sa zas uvoľnil a pokračoval vo svojej zábave, aby si krátil čakanie na prijatie.

Jednotlivci, ale aj páry či skupinky troch alebo štyroch ľudí postupne pristupovali k Patrikovi. S každým prehovoril pár slov, poďakoval sa a Janko ich slušne odsúval od prezidenta a privolával ďalších.

„Teraz buď v strehu, ide ruský veľvyslanec,“ zašeptal Janko.

„Blahoželám, pán prezident,“ rusky hovoriaci štíhly šesťdesiatnik s tenkými fúzikmi silno potriasol prezidentovou rukou. „Výborný prejav. Poznáte Ezopovu bájku o koňovi a jazdcovi? Učte sa od skúsených. Máte premiéra, radte sa s ním. My sme tiež vám pripravení pomôcť.“ Dohovoril, pery vyrovnal do úzkej priamky a s úklonom sa vzdialil.

„Varoval som ťa,“ neveriacky pokrútil hlavou Janko. „Školiť prezidenta v deň jeho inaugurácie. Drzost!“

Patrik po piatich minútach prestával vnímať jednotlivé osoby.

„Môžeme si urobiť selfie?“ K životu ho prebrala dekoltom prekypujúca dáma v čiernych šatách. Prikývol a na prvý pohľad mľandrává, ale silná ruka si pritlačila Patrika k svojmu telu. Sladký parfum a jej prsia, ktoré sa mu tlačili na hrud', z neho vyčerpali poslednú štipku energie. Nasilu sa usmial do mobilu a kývol na ochranku. Signál na odchod. Janko sa aj s kolegami postavili pred prezidenta a oddelili ho od ľudí, ktorí stále čakali na svoju šancu.

Plynulou angličtinou ospravedlnil prezidenta a Patrik sa vytratil cez kuchyňu von.

Cestu domov ani nevnímal. Policajné auto vpredu húkalo a blikalo, a hoci ho hluk inokedy rušil a iritoval, teraz mu pripadal ako uspávanka. Ako zvuk meditačného zvonca, ktorý mu hovorí: „Už nemysli, zahod' myšlienky a len počúvaj môj zvuk. Hu-úúú. Hu-úúú. Hu-úúú.“

Kapitola 3

**pondelok 16. júna 2014, 6.00,
Malinovo**

Patrik mal za sebou ťažkú noc. Prvýkrát sa zobudil o druhej ráno. Pozrel sa na stenu nad seba, kde mu displej budíka jasne oznamoval, že by mal spať. Budil sa znova a znova. O štvrtej sa už chcel vzdať a zapáliť svetlo, ale prinútil sa ešte ostať v posteli. Do čerta, taký ťažký deň máš pred sebou, ešte vydrž! nadával si v duchu. Vyskúšal svoj osvedčený recept. Začal si predstavovať, že má výnimočné schopnosti.

V telocvični si rozložil dvadsať lôpt po celom basketbalovom ihrisku. Išiel od jednej k druhej a hádzal. Ani sa neunúval pozeráť, či trafil. Vedel, že každý hod bol čistý kôš.

Zabralo to. Znova zaspal a budík ho prebral o šiestej. Zapálil nočnú lampičku vedľa postele. Vonku už bolo svetlo, ale Patrik si rád na noc robil svoje zatemnenie. V spálni sa cítil ako vo svojom malom úkryte. Nik, len on sám, schovaný v bezpečí pred celým okolitým svetom.

Rukou nahmatal mobil, ktorý sa dobíjal vedľa neho na posteli. Jeden pohľad mu stačil, aby vedel, že mu Paulínka neodpísala. Na displeji svietila posledná správa zo včerajšieho večera, keď jej napísal: „Lúbim Ťa, cmuk a dobrú nôcku.“

Patrik si uvedomoval čoraz viac, že ich životy sa asi nespoja. Paulínka bola vždy melancholická, zadumaná. Žila vo svojom vnútornom svete, do ktorého Patrika púšťala s obavami, ako sa púšťajú roztopašné decká do starostlivo ošetrovanej záhrady. Posledné mesiace sa mu bránka do jej sveta zatvárala stále viac.

„Asi už o nás Juraj niečo vie,“ poznamenala akoby nič po večeri, ktorú pripravil pred dvoma mesiacmi na oslavu volebného víťazstva. Už dva roky sa chystala odísť od manžela a Patrik sa potešil, že manželský trojuholník sa možno konečne ukončí a bude mať Paulínku len pre seba. Večera sa však skončila pohromou. Stále silnejšie cítil, že Paulínka od manžela v skutočnosti asi odísť ani nechce. Netušil, či je dôvodom strach alebo zvyk na život, ktorý žije.

„Nechaj problémy dozrieť. Vyriešia sa samy. Ako keď ovocie dozrie a ty ho nechceš obrať. Odpadne samo,“ radieval mu otec. Vnímal, že jeho tajná trojročná láska s Paulínkou bola ako prezretá slivka padajúca k zemi. Už len s obavami čakal na úder pri páde na zem.

Z premýšľania ho prebralo naliehavé psie kňučanie spoza dverí. „Idem!“ zakričal Patrik a otvoril dvere. Do izby vbehla hnedá labradorka, krútila chvostom a šúchala sa Patrikovi o nohy. „Ty môj macko, prečo nespíš?“ Bežne vstávala okolo pol ôsmej, ale vždy, keď niekam potreboval odísť skôr, akoby čakala za dverami na zvuk budíka a chcela jeho pozornosť. Asi sa bála, že skorý ranný odchod je zase signál, že svojho pána dlho neuvidí.

Psíčka kúpil Dominike, keď bola druháčka na gymnáziu. Dúfal, že malá chlpatá guľka mu pomôže udržať jeho pubertiačku viac doma. Po šteniatko išiel až do Plzne. Keď sa naňho z koterca vyvalili čierne a hnedé čudá, nevedel si vybrať. Drzaňa, ktorá mu obhrýzala šnúrky, mu pripada-

la ako najlepšia voľba. Aj Dominika bola drzaňa. Budú sa k sebe hodiť.

„Ako chceš, aby sme ju volali? Podľa papierov je to Abra od Novozámeckého rybníka,“ opýtal sa Dominiky, keď šteniatko doniesol domov.

„Kačka. Budeme ju volať Kačka,“ rozhodla Domča.

„Kačka? Psa budeme volať Kačka?“ oponoval Patrik.

„Bude to Kačka!“ Tón naštvanej tínedžerky oznamoval, že o mene je rozhodnuté a nepripúšťa diskusiu. „Veď aj vy ste mali psa a volal sa Tiger,“ Dominika zmiernila svoj útočný tón, aby využila svoje informácie o Patrikovom detstve.

Patrik vzdal slovný súboj. Videl, že ak bude ešte chvíľu naliehať, Dominika zase odíde a tresne dverami. V poslednom čase to robila často. Manželku pochoval pred štyrmi rokmi a Dominikinu výchovu nezvládal.

Kačka bola teraz jeho jediným spoločníkom. Pri rozhovore s ňou mal často pocit, že mu rozumie, len zabudla rozprávať.

„Poď von! Nechce sa ti? No nečuduj sa, keď vstávaš tak skoro,“ dohovárал Patrik Kačke pri otvorených dverách z kuchyne na záhradu. Hlavu natočila mierne napravo a hnedé zreničky uprela na Patrika s výrazom jasnej neochoty ísť von v takú skorú rannú hodinu. Hodil jej piškótu a išiel si dať sprchu.

Skoro neznesiteľne horúca voda vytvorila v sprchovacom kúte parný závoj. Kvapky vody pokryli sklenené dvere, spájali sa do malých potôčikov a stekali dole. Niektoré kvapky ostali nedotknuté. Ako sóloví jazdci sa pozerali na ostatné, ktoré sa spájali do prúdu stekajúceho na dlážku. Niekedy si to rozmysleli a tiež sa pridali. Zopár, tvrdohlavých ako mulice, odolalo pokušeniu a ostalo na skle.

Nastavil tvár horúcej vode a pustil si elektrickú zubnú kefku. Kým mu vrčala po zuboch, snažil sa prísť na to,

čo má dnes povedať na tlačovej konferencii po stretnutí. Smola, smola, smola, zopakoval si v duchu už možno stýkrát. Plánovaný samit prezidentov Východo-západného paktu, Talianska, Rakúska, Slovenska a Ukrajiny, vyšiel práve na prvý deň po jeho inaugurácii. Ešte si ani nestihol pozrieť svoje budúce pracovisko a zoznámiť sa s kolektívom, a už musí ísť na medzištátne stretnutie.

Ranné nápady v sprche mu pripadali vždy najlepšie. Kým spal, myseľ triedila, pracovala, analyzovala a ráno mu dodala najlepšie impulzy. Dnes však myšlienka, o ktorú by sa mohol vo svojom vyhlásení oprieť, neprišla. Správy boli zahľtené informáciami o ruskej jadrovej ponorke, ktorá sa stratila niekde v Čiernom mori pri ukrajinských pobrežných vodách, a hrozil ozbrojený konflikt medzi Ruskom a Ukrajinou. Patrik bol presvedčený, že tých sto námorníkov, ktorí boli v ponorke, už nežije. Netušil však, čo v takejto situácii novinárom povedať.

Vedel, že prejav na tlačovku mu pripravilo oddelenie zahraničnej politiky. Stačí ho prečítať. No už letmý pohľad Patrikovi signalizoval, že to nie sú slová, ktoré by ako prezident chcel povedať prvý deň po svojej inaugurácii a na svojej prvej tlačovej konferencii. A ešte k tomu pri takej ťažkej téme.

Sklamaný vyšiel zo sprchy. Dôkladne sa oholil, obliekol si domáce kraťasy a tričko a zbehol dole do kuchyne. Do kanvice postavil vodu a zalial si skoro liter zeleného jazmínového čaju. Pozoroval, ako sa z malých bodiek roztiahli listy, povystierali svoje údy a do vody vypúšťali všetko, čo im slnko, dážď, zem a vzduch kdesi vo vzdialených exotických končinách dali do daru, aby ony niekde v inom kúsku sveta tento dar posunuli ďalej.

Mesiace riešil dilemu, či má nasypaný čaj nechať po celý čas na dne čajníka, kým ho nevypije, alebo ho scediť

po dvoch minútach, ako mu radili odborníci na obale. Počas pobytu na Srí Lanke mu tento problém pomohli vyriešiť domáci, ktorým nikdy nenapadlo vyberať čajové listy z čajníka.

Paulínka neznášala Patrikov čaj. Keď nastala tá vzácna chvíľa a mohol jej pripraviť raňajky u seba, nastavil si na sporáku stopky, aby po dvoch minútach okamžite oddelil listy, ktoré ešte len začali odovzdávať svoj poklad do vody. Nezazlieval jej to. Jej čaj bol ako ľahké perlivé biele víno. Jeho bol ako hutné silné červené zemité víno. Patrik mal rád jedno aj druhé.

Kým si listy v čajníku robili svoju prácu, Patrik sa zahĺbil do podkladov na stretnutie. Otvoril prvý blok listov zopnutých v modrej väzbe s výrazným prezidentským emblémom a nadpisom Taliansko. Preletel obsah. Opis krajiny a jej problémov. Vzťahy Slovenska a Talianska. Talianska, Rakúska a Ukrajiny. Životopis prezidenta. Jeho fotka. Manželka, deti, záľuby, obľúbené jedlá, šport. V druhej zložke tie isté informácie o Ukrajine a v tretej o Rakúsku. Nechcelo sa mu čítať. Už si podklady dvakrát predtým pozrel. Všetky tri zložky položil na seba, prisunul k sebe, položil na ne obe ruky a zavrel oči. Hlavou sa mu valila jedna úvaha za druhou. Ako bublinky v pohári so sódou, ktoré stúpajú k hladine, tak aj myšlienky prestupovali Patrikom a vytrácali sa niekde v nekonečne. Netušil, ako dlho takto sedel. Keď konečne otvoril oči, zrazu si jasne uvedomil, čo dnes povie na tlačovej konferencii.

Bude hovoriť o strachu. Strachu z vojny v Európe. Pociť strachu sa v ňom zavrtával posledné týždne ako červík, ktorý prelieza navonok zdravým jablkom a ničí šťavnatú dužinu. Rovnako Patrikovi strach presakoval myšliou a požíрал ostrovčeky spokojnosti a šťastia.

Stratená ruská ponorka bola len špičkou ľadovca nedôvery a nevraživosti medzi Ruskom a Ukrajinou. Cítil, že tak ako pred pár desiatkami rokov sa ľudstvo nechalo ukolísať argentínskym tangom, kaviarňami a kokaínom a bolo si po prvej svetovej vojne isté, že už nikdy k vojne nedôjde, aj teraz sa nechalo uspať opojnými silnými rečami štátnikov o zodpovednosti a obrane. Hrozí vojna. O tom musí hovoriť.